

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)
SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)
SSA Marta Romańska

w sprawie z wniosku A. N.-M. i R. M.
przy uczestnictwie J.- C. P. syndyka masy upadłości firmy "C. "
w Paryżu
o wykreślenie ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym w Kw
12928,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 kwietnia 2007 r.,
zażalenia wnioskodawców na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 grudnia 2006 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od wnioskodawców na rzecz
uczestnika postępowania 120 zł kosztów postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. – na podstawie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. – odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawców jako niedopuszczalną.

Z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 7 września 2006 r. – na skutek apelacji uczestników postępowania – uchylił wykreślenie wpisu ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji z nieruchomości i oddalił wnioski. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd drugiej instancji uznał, że wymienione postanowienie nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną, ponieważ nie należy do kategorii postanowień co do istoty kończących postępowanie w sprawie.

W zażaleniu wnioskodawcy zarzucili naruszenie art. 519¹ § 1 k.p.c. i wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestia, czy przysługuje skarga kasacyjna od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie wpisu ostrzeżenia w księdze wieczystej nie jest nowym zagadnieniem w orzecznictwie. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już w tej kwestii po przywróceniu kasacji.

W postanowieniu z dnia 7 stycznia 1997 r., I CKN 31/96 (OSNC 1997, nr 5, poz. 55) i postanowieniu z dnia 15 stycznia III CZ 1/97 (OSNC, nr 4, poz. 37) Sąd Najwyższy uznał, że nie jest dopuszczalna kasacja w sprawie o wpis ostrzeżenia z art. 10 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Oddalenie apelacji nie kończy bowiem postępowania w sprawie jako całości, czego wymagał art. 392 § 1 k.p.c., lecz prowadzi do rozstrzygnięcia określonej kwestii wpadkowej wiążącej się z postępowaniem wieczystoksięgowym, bez zmiany ujawnionych w księdze wieczystej praw podmiotowych. To stanowisko znalazło wyraz także w późniejszym niepublikowanym postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1997 r., I CZ 147/97.

W niepublikowanym postanowieniu z dnia 17 czerwca 1997 r., III CKN 7/97 Sąd Najwyższy uznał, że nie jest dopuszczalna kasacja od wpisu w księdze

wieczystej wzmianki, że w stosunku do nieruchomości dłużnika została wszczęta przez komornika – na wniosek wierzyciela – egzekucja (art. 924 k.p.c.). Potwierdzeniem tego stanowiska jest teza opublikowanego już postanowienia z dnia 18 listopada 1997 r., I CKN 155/97 (OSNC 1998, nr 5, poz. 80), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że kasacja nie przysługuje od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie wpisu (lub wykreślenia wpisu) w księdze wieczystej wszczęcia egzekucji z nieruchomości, przewidzianego w art. 924 k.p.c.

W postanowieniu z dnia 29 czerwca 2004 r. (OSNC 2005, nr 6, poz. 112) Sąd Najwyższy – podkreślając, że „istotę sprawy” w postępowaniu wieczystoksięgowym określają przesłanki materialnoprawne wniosku, taka bowiem postać orzeczeń jest właściwa rozstrzygnięciu o zasadności żądania wnioskodawcy domagającego się udzielenia ochrony prawnej przez potwierdzenie jego praw rzeczowych (wpisy w dziale II), ukonstytuowania ich, jeżeli przepis takiego wpisu wymaga (wpisy w dziale II albo IV) lub wzmocnienia skuteczności praw osobistych i roszczeń (wpisy w dziale III, wymienione w art. 16 u.k.w.h. i innych ustawach) – uznał, że rozstrzygnięciem co do istoty sprawy nie są wpisy ostrzeżeń i wzmianek o charakterze wpadkowym, zabezpieczające prawidłowy tok postępowania wieczystoksięgowego lub innego albo zabezpieczające skuteczność ewentualnego orzeczenia (np. ostrzeżenie przewidziane w art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, Dz. U. Nr 149, poz. 703, ze zm., i w art. 10 ust. 2 u.k.w.h. albo przewidziane w art. 924 k.p.c. lub dokonane na podstawie art. 755 k.p.c.).

W świetle przytoczonych orzeczeń należy przyjąć, że w judykaturze Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, że nie przysługuje skarga kasacyjna od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie wpisu (lub wykreślenia) w księdze wieczystej wszczęcia egzekucji z nieruchomości, przewidzianego w art. 924 k.p.c. Wymienione postanowienie nie należy bowiem – w rozumieniu art. 519¹ § 1 k.p.c. – do kategorii postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie w sprawie. To stanowisko spotkało się także, choć nie powszechnie, z aprobatą w piśmiennictwie. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie podziela przedstawione stanowisko judykatury. W tej sytuacji podniesiony

w zażaleniu zarzut, że Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawców z naruszeniem art. 519¹ § 1 k.p.c. należało uznać za nieuzasadniony.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).